

Demokratik Deliler Devleti 17

– Ömer Faruk · 03 Ekim 2016

-Delice bir paradoks: “Bütün bildiklerim yanlıştır. Yanlışlar beni doğruya götüremez; ama önceki söylediğim cümle doğruysa yanlışlar beni doğruya götürmüş oldu; çünkü cümlenin kendisi doğru.”(Bahçede bulduğum bir kâğıt parçasına yazılmış.)

-Laf aramızda ben işin içinden çıkamadım!. Sevgili okur, topu sana atıyorum: Bakalım sen ne yapacaksın? İşin yoksa ayıkla pirincin taşını!

İnsan, gün geliyor her şeye alışıyor. Bu sözü duyduğumda söyleyen kişiye “Hadi canım sen de! Acılara, felaketlere, yokluklara alış da göreyim.” Derdim. Oysa şimdi o kişinin sözünün doğruluğunu anlıyorum.

Evet alıştım/alıştık. Neye mi? Ölümlere... Evet, evet ölümlere bile alıştım/alıştık. Devletimizde her gün ölen insan olmaya başlamıştı. Bazen günde bir, bazen de iki-üç kişi öteki dünyaya gidiyordu. Ölenlerin çoğu ağır hasta ya da yaşlı kimselerdi. Bunu söyledikten sonra meydana gelen ölümlerle ilgili şaşılacak bir taraf olmadığı iddia edilebilir. Tamam da, eskiden neden bu kadar çok insan ölmüyordu? Bunlar ölmek için bugünleri mi beklemişlerdi.

Toprak Baba'yı toprağın altına sakladıktan sonra, diğer ölümlerin fazla bir şey ifade etmemesi galiba normaldir. Toprak Baba artık yok. Devrimin yapıldığı günün ertesi bir bankın üzerinde otururken görmüştüm onu. İyi olmadığı anlaşılıyordu. Bir günde insan bu kadar çökebilir miydi? Gözleri yere doğru bakıyor, elleri ve ayakları hafif hafif titriyordu. Yanına gittim, eline sarılıp öptüm. Tepkisi saçlarını okşamak oldu. Yanına oturdum. Öptüğüm elini bırakmadım. O da elini çekip benden kurtarmadığı için bir müddet böyle durduk.

Üç güvenlik görevlisinin dövdüğü bir hastanın çığlıklarını duyunca, başını yerden kaldırdı. Feri kaçmış gözleriyle sesin geldiği tarafa baktı. Görememiş olmalı ki boşta kalan eliyle gözlerini birkaç kere ovaladı. İri yarı üç güvenlik elemanı bir adamın neresine rast gelirse, acımasızca copları indiriyorlardı. Zavallı adam elleriyle yüzünü, kafasını korumaya çalışıyor; bazen de vurulan yerleri elleriyle tutuyordu. Baktı ki olmadı, bir de kendini dövenlerin ayaklarına sarılmayı denedi. Ağzından ne dediğini anlamasam da sözler çıktığı belliydi. Belki de yalvarıyor, aman diliyordu. Tabii bu dileyiş dayakçılarını insafa getiremiyordu.

Sonunda dövülen adam upuzun yere serildi. Ölü gibi yatıyordu. Dövmeyi bıraktılar. İşlerini başarıyla tamamlamışlardı, artık gidebilirlerdi. Biri giderken, yerde yatan adama bir tekme savurdu. Tekme adamın eline denk geldi. Adamda gene bir tepki yok. Olayı seyreden çok sayıda kişi vardı. Ama ben dahil hiç kimse dayakçılar oradan ayrılmış olmalarına rağmen o adama yardım etmeye gitmedik. Herkes başına bir şeyler gelebileceğinden korkuyordu.

Güvenlik elemanları iyice uzaklaşınca adam, ellerinden kuvvet almaya çalışarak kalkmayı denedi. Başaramadı. Biraz sonra bir kere daha denedi. Bu sefer diz üstü oturabildi. Dinlendi. Ağır ağır ayaklarının üzerine dikildi. Bir adım attı, bir adım daha... Çok yavaştı ama sonuçta gidebiliyordu işte. Bu kadarı bile biraz teselli vericiydi. Çünkü neredeyse öldüğünü düşünmeye başlamıştım.

Toprak Baba, dayak yiyen adamı başıyla işaret etikten sonra suskunluğunu bozdu. Gözleri dolu doluydu ve sesi ağlamaklıydı:

-Zulümden kurtulmak istiyorduk, daha beterine maruz kaldık. Gördüğümüz yer cennetti, ama nasıl olduysa biz cehenneme geldik.

-Belki de biz bu zulmü hak ettik, dedim.

-Hayır, hiçbir insan zulmü hak etmez; kötü bile olsa... Asıl üzüntüm, benim de bu zulme bilmeyerek de olsa katkıda bulunmuş olmamdır. Hepimiz için çok iyi imkanlar sağlanacağını sanarak onlara destek verdim. Çok büyük bir hata işledim, çok büyük! Bedelini ödemek isterim, ödeyeceğim ama bu ödeme insanların acılarını dindirmeyecek ki! Son günlerimi pişmanlık duyarak geçirmek istemezdim.

Dedi ve elini elimden kurtararak ayağa kalktı. Bir adım attı, durdu. Yere yıkılacak gibiydi. Hemen kalkıp koluna girdim. Başını omzuma yasladı. Küçük adımlarla yürüyerek odasına gittik. Yatağına yatırdım, elini öpüp ayrıldım.

Bu Toprak Baba'yı son görüşüm. Çünkü ertesi gün odasına ziyarete gittiğimde, çok hastalandığını ve bu odadan çıkarılıp İmparator'un odasına götürüldüğünü söylediler. Bundan sonra tedavisine orada devam edilecekmiş. Aklıma İmparator'un odasında kimseyi istemediği geldi. Meğerse İmparator Başkan olur olmaz odayı terk etmiş, av köşküne taşınmış. Av köşkünün önünde gözüme ilişen hareketliliğin nedeni buymuş. Orası artık Başkanlık Sarayı olarak adlandırılıyormuş ve yanına yaklaşmak da yasakmış. Geceleri, gündüzleri aratmayacak şekilde aydınlatılıyormuş.

Hemen İmparator'un eski odasına koştum. Öyle ya orası artık "eski odası" olarak anılacaktı. Kapıda nöbetçi vardı. İçeri girmeme izin vermedi. Bilmem doğru mu, Toprak Baba ziyaretçi istemiyormuş. İçeride ona bakan bir hizmetli varmış ve yemeklerini de artık odasında yiyecekmiş.

Daha sonra ne Toprak Baba'yı ne de İmparatoru yemekhanede gördüm. Toprak Baba yemekleri odasına götürüldüğü için gelmiyordu, belki de hastalığından dolayı gelemiyordu. Ya İmparator neden gelip de Yurttaşları ile birlikte yemek yemiyordu? Benimki de soru mu? Koskocaman Devlet Başkanı gelecek ve yurttaşların arasına karışıp onlarla birlikte yemek yiyecek! Olur mu?

Devrimin yedinci günü öğleden sonra yapılan anonsta herkesin dışarıda toplanması istenince önemli bir olay olduğunu anlamış ve heyecanlanmıştım. Dışarı çıkıp beklemeye başladım. Görevlilerin bazıları mikrofon teşkilatını hazırlamaya uğraşırken, bazıları da dışarı çıkan hastaları sıraya sokmaya çalışıyordu. İlkokuldaki öğrenciler gibiydik!

Derken, İmparator'un yani Devlet Başkanımızın, sarayın bulunduğu taraftan geldiğini gördüm. Üzerinde oldukça kaliteli yeni bir elbise vardı. Yüzüne bakıp vereceği mesajın ne olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Edemedim. Neşeli değildi, üzüntülü hiç değildi. Küçümseyen bakışlar atıyordu bize doğru. Mikrofonu eline aldı ve konuşmaya başladı:

-Sevgili yurttaşlarım! İnsanların olduğu gibi devletlerin de hayatında üzücü günler vardır. İşte bugün biz böyle üzücü bir günü yaşıyoruz. Sakin, soğukkanlı ve sabırlı olun. Biliyorum bu haberi duyunca hepimiz çok üzüleceksiniz. Ancak ölüm karşısında maalesef elimiz kolumuz bağlanıyor. Evet, üzülen söylemek mecburiyetindeyim: Toprak Baba'yı az önce kaybettik. Hepimizin başı sağ olsun.

Bu "kaybettik" sözü kalabalıkta önce müthiş bir sessizlik yarattı. O sırada bir yaprak düşse sesini hepimiz duyardık. Zaman ve mekan algısının dışında bir ruh haliydi yaşadığımız. Ne kadar sürdüğünü o

nedenle tahmin edemem. Belki bir saniye, belki bir asır; belki de zamandan soyutlanmış başka bir şeydi yaşadığımız.

Sonra gözlere yaş dolmaya başladı. Sessizce ağlaşıyorduk. Bu sessiz ağlaşmayı bir hıçkırık bozdu. Sanki bunu beklermiş gibi hıçkırıklar dalga dalga yayılmaya başladı.

Bu manzara karşısında İmparator, (mecburen) ağlar gibi konuşmayı denedi. Beceremedi. Normal sesiyle konuşmasını sürdürdü:

-Acınızı anlıyorum, çünkü aynı duyguları ben de yaşıyorum. Teselli bulacağınız bir şey söylemek istiyorum sizlere: Hastalığı boyunca devletimizin kurucularından Toprak Babamızı sık sık ziyaret ettim. Son nefesini verirken de yanındaydım. Hepinize selamlarını, sevgilerini yolladı. "Beni seviyorlarsa ağlamak yerine, eserimizi yani devletimizi yaşatarak bunu gösterebilirler. İnsanlar gelip geçicidir ama devlet kalıcı olmalıdır. Devleti kalıcı yapmak için güçlü kılmak gerekir; güçlü bir devlet de çok çalışarak yaratılabilir. Bu konuda yurttaşlarıma güveniyorum. O nedenle de gözlerim açık gitmeyeceğim." Dedi ve huzur içinde, mutlu bir şekilde öteki aleme göç etti. Burada bize düşen onun vasiyetini yerine getirmektir. Bu konuda her yurttaşımızın üzerine düşeni yapacağından eminim. Bugünü devletimizin yas günü olarak ilan ediyorum. Her sene bugün Toprak Baba'yı anma etkinlikleri yapılacaktır. Ayrıca en kısa zamanda atamızın heykelini de dikeceğiz.

İmparator'un bu söylediklerini dinleyen ya da anlayan oldu mu, bilemem. İnanarak, içinden geldiği gibi söylemediği belliydi. Oradaki insanlar bunu mutlaka fark etmişlerdir. Nitekim günler sonra Toprak Baba'yı İmparator'un zehirleterek öldürdüğü dedikodusu ta bana kadar ulaşmıştı.

Daha sonra da konuştu İmparator. Dinleyen olmamasına rağmen konuştu, konuştu; bir suçu lafla bastırmak isteyen insanların telaşı içindeydi.

Başkan sustuktan sonra Toprak Babamıza son görevimizi yaptık, onu ait olduğu yere yani toprağın altına sakladık. Aslında üzülüp ağlamamalıydık. Çünkü o Toprak Babaydı, bir düşünsenize o Toprak Babaydı...

Böyle desem de çok ağladım. Dolu dolu ağladım. Doğrusu ağlamaya doydum.

Ben de şu söyleyeceğime inanamıyorum fakat gerçek: Bu kadar çok ağlamak bana yaradı. Hayatımın en mutlu günlerinden birini yaşıyor gibiydim. Rahatlamıştım. Zihnimde beni rahatsız edecek hiçbir düşünce yoktu. İyimser ve umutluydum.

Bu güzel duygular içinde kendimi yeşil çimenlerin üzerine attım. Daha önce de sık sık yaptığım gibi yattığım yerden gökyüzünü seyretmeye başladım. Bu seferki diğerlerinden farklıydı, çok farklıydı.

Altın gibi bir güneş, gökyüzünü pırl pırl yapmıştı. Ufacık da olsa tek bir tane bile bulut görünmüyordu. Sıcaklık zevk vericiydi. Vücudumun tatlı bir uyuşuklukla gevşediğini hissediyordum. Mutluydum ve bunun farkına varmak o kadar güzeldi ki...

Hafif bir uyku halinin verdiği mahmurluk vardı üzerimde. Bir guguk kuşu sesi geliyordu uzaktan. Monoton bir ses olmasına rağmen hoşuma gidiyordu. Buna bir karga sesi eşlik etmekte gecikmedi. Serçeler geri mi kalacak? Onlar da katıldı koroya...

Görkemli gökyüzüne hayranlıkla bakıyordum. Havanın bulutlarla kaplı olduğu zamanlarda bulutların arkasında giz dolu bir şeyler olduğunu düşünürdüm. Bulutların arasından süzülüp bu ilginç ortama gitmek isterdim. Giderdim de. Oradaki rengarenk çiçeklerle dolu çiçek bahçelerini, özgürce çağıldayan

şelaleleri, bir masal ülkesinden gelmiş olan ilginç görünümlü hayvanları, kökleri havada olan ağaçları, birbirini kovalayan el büyüklüğündeki uğur böceklerini, rastgele serpiştirilmiş yanan ama yakmayan ateşleri seyredirdim. Bedenimi sarsan bir el ya da neredeyse kulağımın zarını patlatacak şiddetteki bir ses ile tekrar dönüş yaptım bu dünyaya. Sebep olanlara kızardım. Onlara ne yapsam bu öfkemin yatışmayacağını bilirdim. Onun için “en iyisi bir şey yapmamak” derdim.

Bunları düşünürken oracıkta uyumuş kalmışım...

(Devam edecek...)